

[Dose.]

Med hensyn til de herved opståede transportudgifter forholdes der således: Udgifterne ved befordring med brandvæsenets ambulancer afholdes af brandvæsenet, hvadenten det drejer sig om sygekassepatienter eller patienter, hvis hospitalsophold betales af forsørgelsesvæsenet. Når forsørgelsesvæsenet betaler udgifterne ved selve hospitalsopholdet, afholder det også de med sygetransporten med hospitalsvæsenets sygevogne forbundne udgifter.

Med hensyn til udgifterne ved transport af ubemidlede sygekassemedlemmer med hospitalsvæsenets sygevogne er forholdet ordnet således, at forsørgelsesvæsenet refunderer hospitalsvæsenet dets udgifter med fradrag af et mindre bidrag (1 kr. pr. transport) fra sygekasserne.

Efter en lovændring pr. 1. oktober 1937 kan kommunernes udgifter til fribefordring for to trediedele anmeldes til mellemkommunal refusion, hvorved Københavns kommune kommer til at deltage i landets øvrige kommuners udgifter til fribefordring.

Københavns kommune mente sig heretter berettiget til at anmelde egne fribefordringsudgifter til mellemkommunal refusion, men der blev straks gjort indsigelse herimod fra ministeriets side ved skrivelse af 9. februar 1940, og til trods for, at der i mellemtiden er udfoldet mange bestræbelser for at få kommunens ret til at anmelde fribefordringsudgifter til mellemkommunal refusion, anerkendt, har det ikke kunnet lade sig gøre. Man agtede dog på daværende tidspunkt at henstille til ministeriet — det er senere gjort i et brev — at få ændret disse forhold, der er af ikke ringe betydning for Københavns kommune; man ville gerne have spørgsmålet udtaget af det udvalgsarbejde, hvori det lå, således at der snarest blev hidført en for Københavns kommune rimelig løsning på denne sag.“

Til illustration af spørgsmålets økono-

miske rækkevidde vil jeg gerne give et par tal.

Københavns kommunes udgifter til fribefordring, der ikke kan anmeldes til mellemkommunal refusion, har udgjort: i året 1946—47 185 580 kr., i 1947—48 214 237 kr., i 1948—49 205 325 kr., i 1949—50 241 632 kr., i 1950—51 247 250 kr.

Men dertil kommer Københavns kommunes udgifter til mellemkommunal refusion i henhold til folkeforsikringslovens § 65, stk. 6: i 1946—47 1 370 905 kr., i 1947—48 1 308 385 kr., i 1948—49 1 165 929 kr., i 1949—50 1 379 403 kr., i 1950—51 1 230 395 kr.

Og når man så bemærker sig, at disse tal for udgifterne til fribefordring kun omfatter befordring af sygekassepatienter med hospitalsvæsenets vogne, så at udgifterne ved brandvæsenets ambulancekørsel ikke er medregnet, kan man ikke nære den opfattelse, at fribefordringen ikke spiller en stor rolle for Københavns kommune.

Jeg har i dag forsøgt at få at vide, hvorledes det lå med hensyn til den henvendelse, som jeg omtalte på daværende tidspunkt, og har konstateret, at man i august 1952 har fået et venligt svar fra socialministeren om, at man ikke vil afvente udvalgsarbejdets afslutning, men vil foretage en ændring af folkeforsikringsloven på dette punkt så snart som muligt. Der er kommet et lovforslag om ændring i folkeforsikringsloven i dag, og der er denne ændring ikke med, men vi håber naturligvis, den kommer, således som det er blevet lovet.

Altså, bemærkningen om, at der ikke finder fribefordring sted for Københavns vedkommende, passer ikke, og det er store beløb, det drejer sig om. Jeg takker for at have fået lejlighed til at rette den misforståelse, der har været, og som naturligt måtte opstå som følge af den diskussion, der fandt sted ved lovforslagenes første behandling.

Indenrigs- og boligministeren (*Aksel Møller*): Jeg er glad over, at vi nu synes at være